Parašė Anatolijus Ostapenka
Šeštadienis, 14 Balandis 2012 11:34



Žiobrių žvejoti važiuoju į netoli Vilniaus tekančias Aukštaitijos upėse – Nerį, Šventąją, Siesartį, Širvintą, Vokę, Vilnelę ir kitas, tad apie šių upių realijas daugiau ir kalbėsiu. Nors esu įsitikinęs, kad tie patys dėsniai galioja ir kitur, gal tik su šiokia tokia laiko paklaida.

Kada atplaukia žiobriai, arba kuo „baltieji“ žiobriai skiriasi nuo „juodųjų“

Pirmoji žiobrių migracija prasideda gerokai anksčiau, dar rudens pabaigoje ar žiemą, kada į upes atplaukia patys stambiausi žiobriai, žvejų nuo seno kažkodėl vadinami „juodaisiais“, mat iki pavasario, pabuvę gėlame vandenyje keletą mėnesių, jie tampa tamsesni nei „šviežiai“ iš jūros atplaukę jų gentainiai „baltieji“. Ankstyvieji žiobriai migruoja ne pavieniui, o būreliais, tačiau paprastai gerokai mažesniais, nei pavasariniai nerštaviečių link judantys jų broliai. Be to, ir pailsėti tarp plaukimo jie renkasi visai kitas vietas. Kas žino jų takus, įsigudrina žvejoti juos dar nuo ledo, vis dėlto aš juos meškerioju anksti pavasarį, vos išplaukus ledams. Pirmieji žiobriai išsiskiria savo dydžiu bei atsargumu. Kilogramą sveriantis žiobris tikrai nieko nestebina. Tuo tarpu pavasario antroje pusėje, žvejojant prieš nerštą „baltuosius“, tokio dydžio žiobrių beveik nepasitaiko.

Juodieji pradeda ir laimi, arba kur ir kada ieškoti ankstyvųjų žiobrių

Parašė Anatolijus Ostapenka
Šeštadienis, 14 Balandis 2012 11:34

Balandžio pabaigoje ar gegužės pradžioje, prieš pat prasidedant žiobrių draudimui, šias žuvis surasti gana paprasta. Vienas iš patikimiausių suflerių – upės dugno struktūra ir srovė. Jeigu dugne, gana sraunioje vietoje, yra didesnė žvyruota loma, o joje – nuskendę akmenys ar kitos kliūtys, kuriose žiobris gali užsiglausti nuo srovės, tai paprastai čia ir rasime šių žuvų. O ypač jei dar netoliese bus koks įtekantis upelis ar kita žiobrius traukianti vieta.

Tačiau jei panašiu principu bandytumėte ieškoti anksčiau atplaukusių jų brolių, greičiausiai nieko nepeštumėte. Juodieji žiobriai ankstyvą pavasarį renkasi gilesnes vietas, duobių pakraščius, vienodo gylio ir tiesius, dažnai sutampančius su pačia upės vaga upės ruožus. Ankstyvą pavasarį, matyt, todėl, kad tenka atgauti jėgas po ilgos kelionės, žiobriai nemėgsta stiprios srovės ir renkasi tik ramesnes ir atokesnes vietas.

Esu pastebėjęs, kad labai dažnai susiklosto tokia situacija: pačioje duobėje, kur srovės beveik nėra, tūno karšiai, o prie duobės krašto, kur jau juntamas kažkoks vandens judėjimas, susiburia žiobriai.

Aišku, nereikia to suprasti tiesmukai – visiškai stovinčio vandens ruožuose žiobrių taip pat neužtiksime. Žiobris visgi yra srovės žuvis, net ir šiuo metu, todėl jam vanduo turi judėti, tegul ir ne itin stipriai. Esu pastebėjęs, kad labai dažnai susiklosto tokia situacija: pačioje duobėje, kur srovės beveik nėra, tūno karšiai, o prie duobės krašto, kur jau juntamas kažkoks vandens srauto judėjimas, susiburia žiobriai. Manau, žiobriams duobės kraštas patinka dėl dviejų priežasčių: iš duobės srovė išneša daugiau įvairaus maisto, čia vandenyje daug didesnė ir

deguonies koncentracija, kuriai žiobriai labai jautrūs.

Vis dėlto ir juodųjų žiobrių didžiausia koncentracija paprastai būna ne bet kur, o netoli būsimų nerštaviečių, kurios nesikeičia metai iš metų ir paprastai yra žvejams gerai žinomos. Didesnėse upėse tai vietos netoli mažesnių intakų žiočių, į kuriuos pavasarį didžiuliais būriais juda pratęsti giminės žiobriai. Svarbiausia šių žuvų buvimo sąlyga – kad toje vietoje būtų gilesnė vieta ir kiek ramesnė srovė.

Į mažesnes upeles, tokias kaip Siesartis, Virinta ar Širvinta, žiobriai įplaukia tik prie pat nerštą ir jų čia ankstyvą pavasarį ieškoti neverta. Viskas logiška – čia yra nedaug didesnių duobių ir kitų užuolankų srovėje, nėra daug maisto, tad žuvys „budi“ kažkur netoli žiočių didesnėje upėje iki pat paskutinio momento, kol pakilusi vandens temperatūra, pasikeitęs vandens lygis ar dar kokie tik jiems patiems žinomi požymiai praneš – jau metas. Atėjus šiam momentui, į nedideles upeles vienu metu paprastai suplūsta galybė žiobrių. Jei tik pataikai tuo metu būti prie upės, tai, užsidėjęs akinius poliarizuotais stiklais, puikiai tą gali stebėti savo akimis.

Kitos „garantuotos“ vietos, kur dažnai galima aptikti didelių žiobrių, – tai upių ruožai žemiau užtvankų, senų vandens malūnų liekanų ir kitų trukdančių žuvų judėjimą kliūčių, kurių žiobriai negali praplaukti arba, norėdami jas įveikti, jie turi sukaupti daugiau jėgų. Šios žuvys nebūtinai laikosi prie pat užtvankos slenksčio – gali būti prieš jį net kilometrą ar pusantro, tačiau paprastai tokiose vietose jų koncentracija būna didesnė nei bet kuriame kitame upės ruože.

Anksti pavasarį žiobriai mėgsta ir į vandenį įvirtusius medžius, didelius paskendusius akmenis, kitas kliūtis, užstojančias stipresnę srovę.

Taip pat esu pastebėjęs, kad žiobriai, judėdami į nerštavietes, pasiskirsto ir pagal dydį. Į mažesnį upelį paprastai migruoja ir mažesnės žuvys, todėl, norėdami pagauti tikrai gražių žiobrių, ieškokite jų Nemune, Neryje, Šventojoje, Dubysoje, Minijoje ar kitoje platesnėje upėje.

Prieš nerštą žiobriai dažnai pasirodo vandens paviršiuje, palikdami ratilus, blykstelėdami šonais, ir išduoda savo buveinę. Ankstyvą pavasarį tokių dalykų beveik nepasitaiko – žiobriai būna atsargesni ir jų tenka tiesiog ieškoti.

Straipsnio tęsinį skaitykite čia.

Parašė Anatolijus Ostapenka
Šeštadienis, 14 Balandis 2012 11:34



Straipsnis iš žurnalo Žvejok 2012. balandis / Nr.1

Juodieji ir baltieji, arba keletas minčių apie žiobrių žūklę I dalis

Parašė Anatolijus Ostapenka
Šeštadienis, 14 Balandis 2012 11:34

